

EMOČNÍ REALITA

II.

SANDY BRYGAN

POVÍDKY DO KABELKY

EMOČNÍ REALITA II.

autor: Sandy Brygan

ze souboru Povídky do kabelky

Sandy Brygan

Titul: Emoční realita II.
Soubor: Povídky do kabelky (3)
Autor: Sandy Brygan
Obálka knihy: Sandy Brygan
Vydání a publikované verze:
1.elektronické vydání © 2017;
2.elektronické vydání © 2023;
Nakladatel / Vydavatel:
Sandy Brygan; Vydáno na vlastní náklady
Místo a rok vydání:
Sveta Jelena, 2023
<https://sandybrygan.blloxo.com>

Úvod

Již v přechozí části *Emoční reality* jsem popsala svůj pohled na slovní spojení *'Miluji Te'*. Ani tentokrát svůj postoj neměním. Naopak. Jsem ještě více přesvědčená, že lidé jednoduše nejsou předurčeni k tomu, aby měli jednoho partnera a dočkali se s ním maximálního štěstí. Nezastávám nevěru, ať se bavíme o psychické či fyzické, kdepak. Jen ji dokáží ji pochopit.

Nevím, zda na světě vůbec existuje někdo, kdo by skutečně celý život miloval jedinou osobu - věrně, bez pomyšlení na někoho jiného, bez snění o někom jiném. Silně však o takové možnosti pochybuji. A pokud se přeci jen taková osoba narodila, je mi jí upřímně líto, neboť věřím, bohužel, že její život cosi důležitého a přirozeného postrádá.

Jak vidíte, i tato druhá část povídky může na mnohé z vás zapůsobit jako špatná omluva pro jednání většiny žen a mužů, na které se stále ještě díváme, jako na nepřijatelné. Ve skutečnosti je ale nepřijatelné jen díky tomu, že se společnost utvářející pravidla bojí říkat pravdu. Musela by totiž přiznat, jak svým dosavadním přístupem v oblasti citových vazeb naprosto selhává.

Ano, má tvrzení jsou nejspíš poněkud odvážnějšího charakteru. Zcela jistě bych se s nimi dostala se spoustou

lidí do křížku, určitě se dočkám i nepěkných reakcí ... Ale může tím někdo má přesvědčení změnit? Mohou tak někteří z vás změnit skutečnost, že nevěra byla, je, a vždy bude zasahovat do milostných vztahů?

Ideálním příkladem je naše hlavní hrdinka, Karin, která se vdala za téměř cizího muže jen proto, aby získala pocit bezpečí a jistoty, a s marnou nadějí, že se jí tak podaří utéct před vlastními touhami a jejich případnými následky. Snažila se o život, jaký dnešní společnost považuje za správný ...

-1-

Po včerejší noci strávené s Leonardem mne vrátil na zem až manželův telefonát. Nešlo o nic výjimečného. Opět jen považoval za nutné sdělit mi, jak moc mu chybím a těší se domů. Já jeho natěšení a stesk nesdílela. Nejraději bych mu řekla o všem, co se včera stalo. Ale to jsem přeci nemohla udělat. Měla jsem ve zvyku jednat s ním férově, ale tady se jednalo o mnohem více, než jen o mé svědomí.

„Kdy sis šla lehnout?“

Zhluboka jsem se nadechla. Vybavil se mi Leonardův odchod krátce před třetí hodinou ránní, který mi vykouzlil úsměv na tváři.

„Asi tak kolem jedné,“ zalhala jsem.

George o mé pravdomlupnosti ani trochu nezapochoyboval. Dále mi vyprávěl ty naprosto nezáživné úseky z jeho pracovní cesty. Kolikrát jsem mu říkala, že nemám ráda zdlouhavé hovory po telefonu, ale změny v tomto ohledu nenastávaly. Bože, jak ty umíš člověka unudit, aniž bys tu byl, říkala jsem si pokaždé.

Po dvaceti třech minutách rozhovoru o ničem jsem postavila na kafe. Usedla jsem s ním na terasu a užívala slunného dopoledne. I když byl teprve únor, bylo krásně teplo. Všude ticho.

Zapřela jsem hlavu do lehátka a zavřela oči. Vybavila jsem si Leonardovy polibky, jeho dotyky, a pak jeho slova, že se sejdeme zase za několik měsíců ... „Já ti dám - *za několik měsíců* -“, řekla jsem nahlas, přesvědčená, že to bude podstatně dříve.

Kéž bych se o to vše mohla podělit se svou přítelkyní Naty! Ale, tohle bych si přeci jen měla nechat pro sebe. Navíc, poté, co jsem se vdala, i přes její nesouhlas s mým činem, se začínáme jedna druhé trochu odcizovat. Alespoň tomu vše nasvědčuje.

Přemýšlela jsem, jak to vlastně bude dál. Alespoň nějakou dobu přeci musím zůstat s Georgem, jak jsem řekla i Leonardovi. Manžel se do mě strašně zamiloval. Navíc, momentálně je to stále jediný člověk, kde mám nějakou tu jistotu. Vydrží to ale Leonard? Opravdu pochopil celou mou situaci? Co se mu asi tak honilo hlavou, zatímco jsme se spolu milovali? Bylo to právě rozmyšlením nad těmito záležitostmi, že se ta včerejší noc zdaleka nevyrovnala té u něj?

Tím ji rozhodně nechci nijak ubírat na kráse! Byla nádherná, spontánní, emotivní a usmířující ..., jen jsem z ní dnes měla trochu divný dojem. Přemítala jsem si ji v hlavě, pořád dokola, její různé detaily. Bylo to mnou, jím? Nemohla jsem přijít na to, co bylo příčinou, že jsem cítila to – něco-, co bylo tentokrát jinak.

At' jsem se snažila sebevíc, nemohla jsem tok myšlenek zastavit. Z jedné strany jsem se radovala, že jsem Leonarda neztratila, že i po té svatbě pro něj stále něco znamenám. Z té druhé mě ovládala nejistota a strach. Strach, že nevydrží čekat. A pokud ano, jestliže opravdu počká, co bude pak?

Mám být s Tonyho nejlepším přítelem, právě tak, jak to od začátku plánoval? Tím zaujmu nepěknou pozici – něco jako přebytečná věc na policice, kterou už Tony nechce, a tak ji dá svému příteli. Dodnes mě trápí, jak se tehdy chlubil o jejich jednání se ženami. Ta, že Tony si užije, nenápadně ji předá Leonardovi, a ten ji následně získá coby její utěšovatel. Přesně takto jsem to nechtěla, a přesně tak to dopadlo! Byl by pak ten vztah vůbec dobrý? Určitě by byl plný připomínek a narážek na Tonyho, výčitek všeho, co jsme si dokázali říci, s čím jsme se dokázali jeden druhému svěřit ... Věděli jsme toho na sebe příliš mnoho.

Když si vzpomenu, kolikrát jsme se dokázali tak ošklivě pohádat, a k tomu většinou přes blbé esemesky nebo chat! Vzápětí se mi vybaví i zakončení takových hádek, jako třeba – Místo toho tvýho nadávání už jsi mohla být u mě -. Jenže, to všechno bylo ještě předtím, před včerejší nocí, v době, kdy jsem se snažila získat zpět svého přítele – případně s výhodami, jak se říká ...

Vlastně ani nevím, jak bych ho nazvala. Zač ho považuji? Nemiluji ho, ale šíleně mi na něm záleží. Když ho vidím, jakoby mnou projel elektrický proud, nenudím se s ním, protože nikdy nevím, kdy se pohádáme. Kdybych bývala hledala někoho pro nestereotypní vážný vztah, jistě bych u něj neváhala. Jenže, on bral rodinu velice vážně, až mě tím děsil. A pak, byla tu přeci ještě ta záležitost s Tonym ...

Nevím, kolikrát mi Leonard Tonyho předhodil. A ačkoliv mě tím ubíjel, a připomínal mi, jak jsem zvolila Tonyho, zatímco jemu jsem udělala to, co jsem udělala, musela jsem to trochu chápat. Velkou pravdou totiž je, že ačkoliv náš vztah s Tonym zůstal na slušné úrovni, při pohledu na něj bych mohla ždímat vše, co jsem na sobě v tu chvíli měla. No jo, neuměla jsem si tu pomoci. A k tomu všemu, o Dominikovi a Georgeovi se raději už vůbec nebudu zmiňovat.

Zkrátka, uvažovala jsem, jestli bych s ním chtěla být, opravdu být. Za jakých podmínek, jaké by to bylo, nejen pro mě, ale i pro něj. Jak by to mělo ovlivnit můj život a pohodlí. Ale byl tu ještě jeden problém. Pořád jsem nevěděla, co k němu vlastně cítím.

Jediné řešení bychom mohli nalézt v našem přátelství. V takovém, jaké jsme měli do oné noci u něj. Jenže, i když jsem si to přála snad ze všeho nejvíce, dobře jsem věděla, že něco takového je naprosto nereálné. Zašli jsme zkrátka daleko. Závěr? S Leonardem

je každá chvilka tak emotivní, sex něžný a jakýkoliv vztah nemožný, ale ztratit ho nesmím! Nedovolím to!

Kávu už jsem měla dávno dopitou, ale vůbec do ničeho se mi nechtělo. Zkontrolovala jsem stav mobilu, jestli se neozval Leonard. Bohužel. Tak nějak jsem ale cítila, že potřebuje čas. Přesto, doufala jsem, že se ozve, napíše alespoň zprávu ...

„Ahoj!“ ozvalo se ze sousední zahrady.

Byl to Tony, kdo mě právě pozdravil. Jeho tvář zdobil široký úsměv. Pozdrav jsem mu opětovně. Hned nato ve mně ale zavládla panika. Jestlipak už ví o včerejšku? Jsou přeci přátelé, doposud se chlubili jeden druhému. Nevěděla jsem, co za tím jeho širokým úsměvem stojí, a tak jsem raději zašla dovnitř. Najednou jsem si to uvědomila. Už se tak netřesu. Poprvé se mnou pohled na Tonyho skoro nic neudělal. Zato jakákoliv další myšlenka na Leonarda mne dokázala znovu vyvézt míry.

Celé odpoledne jsem nevěděla, co sama se sebou. Nedokázala jsem se soustředit, nechtěla nikoho vidět. Jen jsem vyčkávala, jestli se Leonard ozve. S každým zazvoněním mobilu ve mně hrklo. Jenže ve většině případů to byl George, který začínal být skutečně otravný.

„Nezníš zrovna nadšeně, že mě slyšíš. To ti nechybím?“

„A jak mi můžeš chybět, když tě slyším skoro po hodině?“ byla jsem zase krutě upřímná.

„Ale ty mi chybiš, tak co mám dělat?“

„Já nevím. Ale tohle už je vážně trochu moc! Takhle to nejde!“

„Kdyby ti volal tvůj kamarád Leonard, nebo Tony, tak bys měla radost, co? To by ti nevadilo, kdyby ti volali každých pět minut ...“

Skočila jsem mu do řeči:

„A tohle má být jako co? Dej mi pokoj s takovýmá kecama! Jsi žárlivej a jen mě těma telefonátama kontroluješ!“

Strašně mě vytočilo, že si je vzal do úst! Chvíli se mi marně snažil namluvit, že rozhodně nežárlí, ale již delší dobu sleduje, jak je mi milejší každý druhý. Byla to pravda, kterou jsem mu nemohla vyvrátit. Bez ohledu na včerejšek. Jednoduše mi pil krev tím jeho přehnaným vyznáváním lásky, jakoby nám mělo být snad patnáct let.

Jak jsem řekla i Leonardovi, nespím s ním. Svého manžela jsem za ty dva měsíce pomalu a jistě přestávala snášet. Naše dohoda před svatbou jakoby nic neznamenala. George se šíleně zamiloval. Čím více byl doma, tím více jsem se začínala proklínat za své rozhodnutí vzít si jej. Jeho vidina našeho manželství

spočívala v sexuálních hrátkách a takovém množství polibků, že byste se nestihli nadechnout! V nekonečném objímání, kdy už vám chybí prostor! Několikrát jsem ho prosila, ať se chová normálně, že tohle nevydržím, že jsem byla dlouho sama a tenhle druh lásky pro mne není. No, dopadlo to tak, že jsme spolu už ani nespali. A o to, pochopitelně, to bylo vše horší, o to byl žárlivější. A dnes jsem na něj vyjela o to více, neboť zmínil Leonarda. Asi nemusím vysvětlovat, že to byla hlavní příčina.

George se nakonec za své chování omluvil. Dokonce mi slíbil, že nebude tak často volat, že mi dá prostor, který od něj již týdny žádám. Ale pak zase otočil a než jsme se rozloučili, sdělil mi, že se plánuje hodit na pár dní marod. Nepovažovala jsem to za příliš dobrý nápad, hned z několika důvodů, ale nemohu mu přeci bránit v rozhodování.

Jakmile jsem položila mobil na stůl, myslela jsem, že se sesypu. Dala jsem se do pláče. Uvědomila jsem si, co mě s Georgem ještě čeká. Leonardovi jsem řekla, že to manželství potřebuji udržet ještě tak půl roku, než budu moci zahájit rozvodové řízení. Jelikož jsem cizinka, nejen že bych vypadala pro úřady podezřele, ale musí se prokázat půlroční lhůta odloučení, případně marných pokusů o zlepšení situace v manželství. A i když Leonard sám ještě stále rozvedený nebyl, viděla jsem, že

je to pro něj dlouhá doba. Nabývala jsem přesvědčení, že čekat nebude. Ani neví, že jsem se svým mužem od svatební noci spala jen třikrát, neboť se mě na to neptal, a já nepovažovala za vhodné se o tom bavit. Byl by blázen, kdyby čekal!

Celý zbytek dne jsem tak proseděla za stolem v kuchyni, mlčky sledovala profil na Facebooku – chvíli můj, pak Leonardův. V pravém sloupci Chatu jsem si pak všimla, že i Dominik je on-line. Klikla jsem na něj, že mu napíšu. Najednou jsem ale nevěděla, co mu mám napsat. Jako kdyby přede mnou stála vysoká, nepřekonatelná zeď a za ní Dominik, Tony a Leonard.

Ještě nějakou dobu jsem zvažovala své možnosti, když jsem v hlavních příspěvcích zahlédla ten Dominikův. Zveřejnil fotografii velmi kvalitního vína, kterou doplnil otázkou, zda ji má otevřít. Tak, jako i jindy, odpověď jsem mu napsala právě do Chatu.

„Ahoj! Jasně, že ji máš otevřít ☺ Jak se máš?“

Okénko prozrazovalo, že právě odepisuje. Než jsem se dočkala reakce, vzpomněla jsem si na naše poslední shledání ... Bylo mi líto, že to takto dopadlo. Kdyby nám bývalo bylo přáno, vím naprosto jistě, že bych se neocitala v takové situaci. Naopak, s ním člověk nemůže myslet na nikoho jiného a užívá každého okamžiku jeho přítomnosti. Ale nejsem naivní. Víím, že

by tomu tak nebylo věčně. Jeden bychom se druhému omrzeli, vzrušení by vystřídal stereotyp a podrážděnost, nenasytné pohledy v prosby o pozornost ... Jsem šťastná, že k něčemu takovému jsme to nenechali dojít a mám tak nač vzpomínat, důvod proč si všechny ty vzpomínky uchovat, a doufám, že se na něj mohu i nadále těšit.

„Ahoj! Tak já ji otevřu! Na novomanžele!“ A jen minutku nato mi zaslal fotografii s nalitou a pozvednutou sklenkou.

Věděla jsem, že to nemyslí zle, ale asi to byla ta nejhorší věc, jakou mi mohl napsat. Jakmile jsem si to přečetla, vše ve mně ztuhlo, naskočila mi husina, a v očích mě zapálily slzy. Hrud' se mi sevřela, do plic jsem nemohla dostat kyslík, a snad ani z nich. Bolelo to.

Nechtěla jsem mu psát, že to manželství je založené čistě na domluvě a ne na citech. Pořád ještě jsem věřila, že mu to jednou budu moci osobně vysvětlit a nezmohla jsem se tedy na nic jiného, než na:

„Na Tebe!“

U Dominika jsem se však už po těch čtyřech letech smířila se skutečností, že ačkoliv jsme byli jako jedna duše a jedno tělo, svět nás drží oddělené daleko od sebe. Věděla jsem, že na něj nikdy nezapomenu, že v mém srdci bude vždy zaujímat největší místo. Okamžiky, vzrušení, pochopení, nezkrotnou touhu, vše, co jsem zažila s ním, už nezažiji s nikým. To jsem věděla s naprostou jistotou!

Možná bylo dobře, že mě Tony zaujal. Konečně jsem se přesvědčila, že pro mě přeci jen mohou existovat i další. A teď, se tu objevil i Leonard. Jeho místo zdaleka nebylo tak hluboko v mém srdci, coby Dominikovo, ale měl ho tam. Ale už dost s úvahami! Akorát v tom budete mít bordel, jako já!

Zbytek dne za nic nestál. A vlastně ani následující dny. George mi psal spíše textovky, abych na něj zase nekřičela, Marija, kterou jsem stále ještě opečovávala, byla samostatnější než jindy, Leonard se neozýval. Začínala jsem z toho šilet! Řekla jsem si, že by se měl ozvat, alespoň ze slušnosti! A tak, když jsem se ani třetího večera nedočkala žádné zprávy, napsala jsem mu sama.

„Ahoj! Co děláš? Je všechno v pořádku?“

„Jsem unavený. Moc práce.“

Leonard byl vskutku pracovitý člověk. Věřila jsem mu, ale stejně se mi jeho odpovědi zdály odtažitě.

„Čekala jsem, že se ozveš ...“

Namísto toho ale přestal i odpovídat. To byl pro mne zlom, kdy jsem si začala připadat jako husa! Znovu, a znovu, pořád dokola jsem si přehrávala náš rozhovor, všechny naše rozhovory. Hledala jsem něco, co by vyvrátilo mou domněnku, že to byla jen hra mezi jím a Tonym. Jediné, co mě uklidňovalo, byly jeho pohledy, polibky a dotyky, které se mi vybavovaly. Jen

ty dokázaly nasvědčovat tomu, že ke mně opravdu něco cítí. Pochybností o jeho čistých úmyslech jsem se ale nemohla zbavit. Také jsem už ale věděla, že ho moc baví mě vytáčet.

Jelikož býval i příliš impulsivní, raději jsem tím dnešní komunikaci ukončila. Doufala jsem, že za tu dobu, po tolika společně probdělých nocích na telefonu a Facebooku, po všem našem dopisování, jej znám dostatečně natolik, abych o něm mohla tvrdit, že není hajzl. Věřila jsem, že potřebuje vstřebat vše, co jsem mu řekla, k čemu jsem se přiznala, věci ohledně mého manželství, přiznání, že k němu něco cítím ... Leonard byl poctivý člověk, jistě se v něm pralo, že byl s vdanou ženou. Vždyť on sám se dlouho vyrovnával s tím, že ho žena podvedla. Zřejmě toho bylo moc i na něj.

Nemohu však popřít, že jsem propadla pláči. Naštěstí jsem se ale stihla uklidnit, než mi znovu volal George, že v práci nastaly změny a už ráno ho mohu čekat doma.

KONEC

UKÁZKY TEXTU

Poznali jste se v příběhu?

Veškerá možná podobnost je čistě náhodná. Příběh, všechna jména, postavy a události zobrazené v této inscenaci jsou fiktivní. Žádná identifikace se skutečnými osobami (živými nebo zesnulými), místy, budovami a produkty není úmyslná a ani by neměla být vyvozována.

Předchozí vydání:

PLÁN OBCHODNÍKA

JÁ NEPROHRAJU

EMOČNÍ REALITA I

ze souboru

Povídky do kabelky

Copyright © 2.vydání (2023); Emoční realita II.
ze souboru Povídky do kabelky 2; autor: Sandy Brygan

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace, ani její celek, nesmí být reprodukována, distribuována nebo přenášena v jakékoli formě nebo jakýmikoli prostředky, včetně fotokopírování, nahrávání nebo jiných elektronických nebo mechanických metod, bez předchozího písemného souhlasu vydavatele, s výjimkou případů povolených autorským zákonem.

V případě žádostí o povolení kontaktujte vydavatele/autora.

SANDY BRYGAN

EMOČNÍ REALITA II

POVÍDKY DO KABELKY

"Není to tak dávno, co jsem naposledy vyřkla ta slova
- Miluji Tě -.

Milujeme to, co považujeme za nezbytné a chceme
mít nablízku, o čem jsme přesvědčeni, že je nutnou
součástí našeho života. Milujeme své potřeby..."

Tato povídka může na mnohé z vás zapůsobit
jako špatná omluva pro jednání většiny žen a mužů,
na které se stále ještě díváme, jako na nepřijatelné.

Máte odvahu si přiznat, zda nebo jak svým dosavadním
přístupem v oblasti citových vazeb
pro naši společnost selháváte vy?

UPOZORNĚNÍ

*Kniha není vhodná pro osoby mladší 18 let.

ISBN 978-953-50832-8-3

SVETA JELENA, 2023 © SANDY BRYGAN
VYDÁNO NA VLASTNÍ NÁKLADY